

Οι τρεις Ιεράρχες και το μάθημα των Θρησκευτικών

Γράφει ο **Ηρακλής Ρεράκης**,

Καθηγητής Παιδαγωγικής της Θεολογικής Σχολής του ΑΠΘ

Οι τρεις Ιεράρχες, οι προστάτες των γραμμάτων

Είναι αδύνατο να κατανοηθεί, με πληρότητα και ακρίβεια, η στάση των Τριών Ιεραρχών απέναντι στη γνώση, στην παιδεία, στην ανθρώπινη σοφία, ακόμη και στη λεγόμενη θρησκευτική αγωγή, αν δεν ληφθεί υπόψη ότι η Χριστιανική πίστη, γι αυτούς, αποτελεί θεραπεία της ανθρώπινης ύπαρξης, με μοναδικό στόχο την πνευματική τελείωση και τον αγιασμό του ανθρώπου.

Είναι σαφές ότι η ανθρώπινη σοφία κρίνεται από αυτούς ως αδύναμη για να συμβάλει, από μόνη της, στη χαρισματική μεταμόρφωση του ανθρώπου. Μόνον διά της θεανθρώπινης διδασκαλίας, πίστεως και ζωής μπορεί, κατά τους Αγίους Πατέρες, να βρει ο άνθρωπος τον δρόμο που οδηγεί στην τελείωση.

Γι αυτό ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος, συμβουλεύει να υποτάσσουμε την κοσμική γνώση στη θεϊκή, διότι αυτή κατάγεται από τον ουρανό. Η γήινη παιδεία πρέπει να υπηρετεί τη θεία. Οι άγιοι Πατέρες, γνώρισαν τη φιλοσοφία, αλλά δεν θέλησαν να γίνουν φιλόσοφοι, ούτε υποδουλώθηκαν

στην φιλοσοφία, όπως οι αιρετικοί, συμφύροντας την Θεολογία της Εκκλησίας του Χριστού με τις διάφορες φιλοσοφικές ή θρησκευτικές θεωρίες.

Μένουν ανεπηρέαστοι από τη φιλοσοφία, ακόμη και όταν χρησιμοποιούν γλώσσα φιλοσοφική στην θεολογία τους, που και αυτή βρίσκει το αληθινό της νόημα μέσα στην θεία αποκάλυψη, κατά τον άγιο Γρηγόριο. Οι Άγιοι Πατέρες στηρίζουν την ανθρώπινη γνώση και σοφία, αποτρέπουν όμως την απολυτοποίησή της, διότι θεωρούν ότι δεν έχει τη δύναμη από μόνη της να βοηθήσει στην πνευματική πρόοδο και ολοκλήρωση του ανθρώπου.

Η παιδεία των Τριών Ιεραρχών συμβάλλει στην ιεράρχηση των ανθρωπίνων προτεραιοτήτων και στη δημιουργία μιας θεανθρωποκεντρικής φιλοσοφίας ζωής. Δίνουν προτεραιότητα στην αυτογνωσία. Να μάθει ο άνθρωπος ποιος είναι ως ύπαρξη και ποιος είναι ο σκοπός της ζωής του.

Ο Γρηγόριος ο Θεολόγος ομολογεί για τον άνθρωπο ότι είναι «Μικρός και μέγας, ταπεινός και υψηλός, θνητός και αθάνατος, επίγειος και ουράνιος». Και ο Μ. Βασίλειος δίνει τη δική του ερμηνεία, προτείνοντας να υπερβαίνουμε τα σαρκικά που παρέρχονται και να φροντίζουμε την ψυχή που μένει αθάνατη.

Και ο Ιερός Χρυσόστομος εκλαμβάνει τον παρόντα βίο ως μία αποδημία. Αυτό σημαίνει ότι ο άνθρωπος είναι προσωρινός στον κόσμο και οδοιπόρος προς την αιώνια ζωή και ότι η παρούσα ζωή μας δεν είναι παρά ένα πανδοχείο που μας φιλοξενεί προσωρινά, ενώ η αιώνια πατρίδα μας βρίσκεται στον ουρανό.

Τα οράματα που προσφέρει η σημερινή παιδεία δίνουν προτεραιότητα στην κοσμική και προσωρινή ευημερία του οικονομικού ανθρώπου, σε ένα ανθρωποκεντρικό ανθρωποείδωλο, που θεωρεί τον άνθρωπο ως μόνιμο κάτοικο της γης, με μοναδική έγνοια τα υλικά και τις σαρκικές απολαύσεις.

Η παιδεία των Τριών Ιεραρχών, αντίθετα, αποβλέπει σε αυτό που διδάσκει η εν Χριστώ θεία Αποκάλυψη. Στην απάντηση του ανθρώπου στο θέλημα του Θεού, που είναι να βρει τον αληθινό σκοπό και δρόμο της ζωής, που οδηγεί στην αιωνιότητα και όχι τον δρόμο που καθλώνει και προσδένει τον άνθρωπο στην προσωρινότητα και στη φιλοσοφία του «φάγωμεν πίωμεν αύριον γαρ αποθνήσκομεν».

Δυστυχώς, η παιδεία του τόπου μας συνεχώς απομακρύνεται τα τελευταία χρόνια από την παιδεία που μας παρέδωσαν οι προστάτες της ελληνικής παιδείας, οι Τρεις Ιεράρχες. Ένα τρανταχτό παράδειγμα για τον αντίθετο προς τη διδασκαλία των τριών Ιεραρχών προσανατολισμό, με τον οποίο οργανώνεται η παιδεία μας είναι το μάθημα των Θρησκευτικών.

Με τα επικίνδυνα και απαράδεκτα για παιδιά Προγράμματά τους, οι ιθύνοντες το αδειάζουν από ό, τι έχει σχέση με την ορθόδοξη και αποκαλυπτική πίστη και την εν Χριστώ ζωή και το γεμίζουν με τις ανθρωποκατασκευασμένες θρησκείες του κόσμου, μετατρέποντάς το έτσι από ορθόδοξο που ήταν σε διαθρησκειακό ή πολυθρησκειακό, με απόχρωση κοινωνικής και πολιτικής αγωγής.

Το μάθημα των Θρησκευτικών καταντά έτσι σε ένα μάθημα παροχής θρησκευτικών πληροφοριών από όλες τις θρησκείες, άδειο όμως από τα αγαθά της πνευματικής ζωής που εμπνέονται και ζυμώνονται οι ψυχές των παιδιών, για να μη χάσουν τον δρόμο και τον τρόπο για να νικούν τον θάνατο και να κερδίζουν την αιώνια ζωή.

Τι μεθοδεύεται από όλον αυτό τον πολυθρησκειακό ακταρμά, που «ελαφρά τη καρδία», μάλιστα, οι αρχιτέκτονές του τον διαφημίζουν ως ορθόδοξο μάθημα, εκφράζοντας, χωρίς ίσως να το συνειδητοποιούν την αρρωστημένη μεταπατερική αντίληψη που έχουν για την Ορθοδοξία (ως ορθή δόξα);

Μεθοδεύεται, μέσω της σύγχυσης που δημιουργείται στα παιδιά, η θεολογική τους αποξένωση και αλλοτρίωση από την Ορθοδοξία. Με το μικρόβιο της σύγχυσης που γεμίζει ο νους και η ψυχή τους από αυτή τη διαθρησκευτική διδασκαλία που τα βομβαρδίζουν, σύμφωνα με τις οδηγίες των νέων Προγραμμάτων, τα οδηγούν σταδιακά στη θρησκευτική αδιαφορία και στον θρησκευτικό μηδενισμό.

Τι άραγε να πιστέψουν από όλον αυτό τον πολτό των θεών και των θρησκειών που τα εμποτίζουν; Τους μιλούν για μια πολλαπλότητα από αξίες των θρησκειών, για κάθε λογής πνεύμα των θρησκειών, για σωτηρία και λύτρωση στις θρησκείες, για προσευχές και νηστείες και για μεταθάνατη ζωή στον απέραντο κόσμο των θρησκειών. Γιατί; Για να μπορούν τα παιδιά, καθώς ισχυρίζονται οι αρχιτέκτονες των Προγραμμάτων, να συμβάλουν στη δημιουργία μιας πολυπολιτισμικής κοινωνίας.

Τι να πει κανείς; Είναι αυτός στόχος ενός μαθήματος Θρησκευτικών; Ή αποτελεί ένα πνευματικό έγκλημα, που συντελείται στον τόπο μας, που το μόνο που κατεργάζεται είναι η αποδόμηση του όλου οικοδομήματος της χριστιανικής διδασκαλίας και πίστεως που μας κληροδότησαν ως πολύτιμη προίκα οι Τρεις Ιεράρχες και ο πνευματικός θάνατος των νέων μας; Διότι η αντικατάσταση της ορθόδοξης πίστεως με ένα συνονθύλευμα θεών και θρησκευτικών διδασκαλιών, δεν φαίνεται να έχει παρά μόνον αρνητικά αποτελέσματα για την πνευματική προκοπή, το ήθος και τη συνείδησή τους.

Και αυτά, εάν δεν αντιδράσουν και δεν αντισταθούν, άμεσα και ορθοδόξως, οι εκκλησιαστικοί ηγέτες και ο ορθόδοξος λαός μας, θα φανούν δυστυχώς πολύ σύντομα, επιτείνοντας, μάλιστα, την πνευματική κρίση που παρατηρείται κατά τα τελευταία χρόνια στην κοινωνία μας.

Η αντίδραση αυτή είναι αναγκαία και επείγουσα, σύμφωνα με τους λόγους του Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου: Δεν θα γκρεμίσουμε το σχολείο, φυσικά, αλλά δεν πρέπει να επιτρέψουμε στο σχολείο να γκρεμίσει τις ψυχές των παιδιών.

03.02.2017

Πηγή: www.antibaro.gr/